

Jeg skal tillade mig at stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister angaaende det andet Punkt i § 2, hvor det siges, at det kan tillades — altsaa uden Bevilling — at antage det Navn, som Fæderen eller Bedstefæderen paa fædrene eller mødrene Side har benyttet som Tilægsnavn til deres Slægtnavn paa en saadan Maade, at de have været almindelig kendte i den paagældende Egn under dette Navn. Det forekommer mig, at det vilde være rimeligt, at der kunde tages ikke alene det Tilnavn, som har været Slægtens paa mødrene Side, men selve Moderens Slægtnavn. Moderens eget Stannavn ligger dog nærmere end et Tilnavn fra Morfæderen. Det er ikke længere helt ualmindeligt, at Ægtefolk lade deres Børn døbe saavel med Moderens som med Fæderens Slægtnavn, saa at Moderens Navn sættes foran Fæderens Stannavn, navnlig hvis Velklangshensyn ikke forbyde det. Børnene lade sig mangan Gang kalde ved begge Navne, der saa skrives med et lille Bindetegn imellem osv. Hvor saadant er Tilfældet, skulde man synes, det var ret naturligt og inden for Forslagets Karakter, at saadanne Børn skulle have Lov til at tage Moderens Slægtnavn. Naar det allerede tillades dem at tage Morfæderens Tilnavn, synes det at ligge nærmere at lade dem tage deres egen Moders Slægtnavn, vel at mærke, naar de have det som Dobbeltnavn. Det var dette Spørgsmaal, jeg gerne vilde have besvaret af den højtærede Justitsminister, da jeg tror, det har Betydning for mange Familier. Det er nemlig som sagt ikke længere usædvanligt, at Børn døbes saaledes, at de faa saavel Moderens som Fæderens Stannavn i deres dobbelte Navn.

Justitsministeren (Goos): Den første ærede Taler (Syend Høgsbro) udtalte, ved Siden af den Paaskønnelse, han gav Lovforslaget med Hensyn til dets reelle Indhold, en Slags Beklagelse af, at der ikke skulde være givet Folketinget Ære nok for at have taget Initiativ i denne Sag. Det har aldeles ikke været Meningén — heller ikke med de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget — at lægge Dølgemaal paa, at Kravet om en Reform paa dette Om-

raade hidrører fra Folketinget, at dette Ting har taget Initiativet dertil og haft Interessen henvendt derpaa i en Aarrække. Jeg kan for mit Vedkommende kun beklage en Fejltagelse, jeg gjorde mig skyldig i ved Fremsættelsen i Folketinget af dette Lovforslag, naar jeg talte om et Lovforslag, der var blevet udarbejdet i dette Ting og blevet forhandlet med den daværende Justitsminister, og betegnede dette som noget, der var sket i forrige Samling. Der staar i Bemærkningerne, at det var i Samlingen 1897—98, og det var altsaa en Fortalelse fra min Side. I øvrigt forholder det sig jo med Hensyn til Sagens Gang paa den Maade, som det ærede Medlem udførlig fremstillede. Denne Sags udførlige Historie staar ikke i Bemærkningerne, hvad der er ganske naturligt, da min Mening var at fremsætte dette Forslag i dette Ting, som bedst selv kender Sagens Historie. Men jeg tror ikke, der i Bemærkningerne skal kunne findes noget som helst, der leder Tanken i modsat Retning eller giver Ministeriet en Ære for Sagen, som ikke tilkommer det. Det ærede Medlem mente maaske ogsaa, at jeg ikke satte særlig Pris paa den sagkyndige Bistand, som omtales i § 8, og at jeg mente, det kunde gøres nok saa godt i Ministeriet uden den, hvormed maaske staar i nogen Forbindelse, at det ærede Medlem mente eller i et hvert Tilfælde antydede, at jeg i høj Grad havde sat mig ud over Kommissionens Forslag. Det har dog ikke været min Mening. Jeg vilde sætte overordentlig Pris paa den sagkyndige Bistand, som er omtalt i § 8, for der er ingen Ærgerrighed hos Ministeriets Embedsmænd om at være særlig sagkyndige paa dette Omraade. Der er ikke Tale om, at man derfra ikke vil yde fuld Anerkendelse for det Værk: „Dansk Navneskik“, som jeg har omtalt, og som de nævnte Videnskabsmænd have udarbejdet. Der er ikke Tvivl om den store Belæring, jeg deraf har faaet om selve Sagen, hvor meget Lovforslaget end afviger fra de Konklusioner, hvortil Kommissionen er kommen.

Det ærede Medlem paaskønnede Lovforslaget — og jeg modtager denne Paaskønnelse i den Aand, hvori jeg antager, den blev udtalt — som en virkelig alvorlig